

HÍRLEVÉL

2021 PÜNKÖSD

„A Covid járvány mindannyiunkat megpróbált. Túl sok próbát kellett átélni családban, iskolában, egyházban. Újra kell kezdeni. De hogyan? Ott, ahol abbahagytuk? Vagy talán vannak más lehetőségeink? Talán az Úr hív bennünket a régi életünkből, mint annak idején Ábrahámot?”

Pünkösöd ünnepén a Szentlelket hívjuk és kérdezzük mindezekről a szívünkben. Az Újrakezdés gondolkörében szeretettel ajánlom – *hosszú idő után újra nyomtatott formában is megjelenő* – HÍRLEVELÜNKET minden kedves kollégám, pedagógus munkatársam - barátom kezébe. Adja ránk a Szentlélek Úristen bőséges áldását és ajándékait: bölcsességet, értelmet, tanácsot, tudományt, erőt, istenfélelmet, és áhítatot...

Selmeczi Zoltán
főigazgató

**A SZENTLÉLEK
MEGÚJÍT ÉS
ÖSSZETART**

**AZ EMMAUSZI
TANÍTVÁNYOK-
KAL HÚSVÉTTÓL
PÜNKÖSDIG**

**AHOL AZ ÚR
LELKE, OTT A
SZABADSÁG**

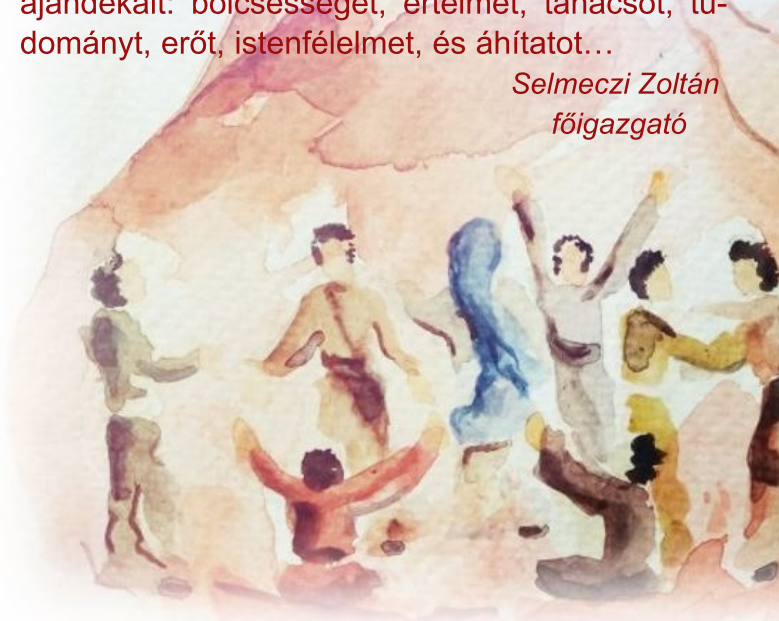
**LOPAKODÓ
HÁBORÚ**

**MERJ
ÚJRAKEZDENI**

**EUKARISZTIKUS
KONGRESSZUSR
A KÉSZÜLÜNK**

*Lapunk
színes
képeit*

Pesti Ráhel
*akvarelljeiből
válogattuk, az
Öröm Útja sorozatból.*

A Szentlélek megújít és összetart

A pünkösd a nagy ünnepek között az utolsó, de valójában nem különálló ünnep, hiszen húsvét beteljesítője. Amíg karácsony a szeretetünket igényli, húsvét a hitünket, a pünkösd a belső átalakulásunkat, belső megtérésünket, mert ekkor nyitja meg értelmünket és szívünket a Szentlélek Úristen. *„Az Úr megígérte már előre, hogy elküldi a Vigasztalót, aki bennünket előkészít Istennek. Amint ugyanis a száraz búzaliszt víz nélkül nem lehet egy tésztává és egy kenyérré, úgy mi sem lehetünk Krisztus Jézusban egyek a mennyből származó víz nélkül. S ahogy a száraz föld képtelen termést hozni, ha nem jut nedvességhez, úgy mi is, akik előzőleg száraz fák voltunk, soha nem teremhetnénk az élet gyümölcseit a magától jövő isteni eső nélkül.*” – írja egy szent író az első századokban. Ezt a csodát azóta újra és újra átéljük. Az Egyház szolgálatán keresztül Isten Lelke kiárad. Isten Lelke leszállt az Úrra: a bölcsesség és az értelem Lelke, a tanács és az erősség Lelke, a tudás és a jámborság Lelke és Isten félelmének Lelke, (Iz.11.) akit az Úr továbbadott Egyházának, amikor elküldte a Vigasztalót az egész földre. Olvassuk el Szent Pál apostolnak a Galatákhoz írott levelét, melyben leírja a Lélek gyümölcseit: türelem, öröm, béke, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás, s mindennek betetőzéseként a szeretet. (Gal.5.22.)

*A Szentlélek erőt ad ahhoz, hogy küldetésünkhöz,
hívásunkhoz hűségesek legyünk,
mi több, azt örömmel végezzük.*

Hiszen mindenben el tudunk fáradni, fásulni, közömbössé leszünk sok minden iránt, az élet számtalan csalódásai között, - különösen most a járvány idején -. A Szentlélek, megújíthat bennünket, hogy élethívatusunk, munkánk ne kízó rabszolgasors legyen, hanem lásuk meg abban, még a legegyszerűbb munkának a végzésében is, az élet szépségét, örömét, értelmét, s ami szebbé tudja tenni a világot. A Szentlélek az egyház éltető lelke. Az első pünkösöd óta vezet, új életet ad. Kívánom, hogy mindannyian megújuljunk a Lélek által, hogy legyen új pünkösöd ez a mostani.

Csáki Tibor

A Lélek hívószáma

A keresztény ember örömeinek okát így olvashatjuk a Bibliában: „Nagy örömet hirdetek nektek.” Ez a nagy öröm pünkösdkor be is töltötte a tanítványokat. Azt hitték az emberek, hogy édes bortól részegedtek meg a Jeruzsálemi keresztények pünkösdkor. Valójában a Szentlélek Isten öröme, a mennyország békéje töltötte el őket. Ez a megmagyarázhatatlan „csakúgy-öröm” fogyhatatlan, mert a Szentlélekből fakad. Hát igen - mondod talán rezignáltan - ez kellene nekem is, ez a kiapadhatatlan, ez a feltétlen, ez a megmagyarázhatatlan öröm. Valóban hiánycikk ez, de hogyan jutok hozzá? Azzal még nem sokat érek, hogy tudom azt, hogy kis örömeimet nem tudom összerakni. Azzal sem, hogy megértettem, hogy mi a különbség kis örömeim és a Nagy Öröm között. Inkább ide vele! Ide azzal a nagy örömmel...

Engedd meg, hogy le diktálják neked egy „hívószámot”: ezen lehet kérni a Nagy Örömet. Jézus mondotta, tehát megbízható forrásból van: „**Ad a ti Mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik Tőle kérik:**” (Lk.11.1) Ha eddig kerested az örömet: ezentúl kérjed! Mégpedig a

Szentlelket kérni kell! A Szentlélek és a „mégis öröm” össze vannak kapcsolva. -Ilyen egyszerű volna, csak kérni kell? - Csak! Éppen ez a nehéz benne. Mert pontosan ez az, amit mi nem szeretünk: kérni! Úgy egészen üres kézzel, minden „viszonzási lehetőség” nélkül. Ehhez büszkék és önérzetesek vagyunk. És esetleg várni is kell! Ettől nehéz ez. Mert nekünk minden azonnal kell. Ha nem kapjuk, keresünk addig kis örömeket. **És meg is kell köszönni!** Lásd éppen ez a nehéz benne. Mi inkább megkeressük és megfizetjük az örömeinket. Mert ez így - hogy is mondjuk? - emberhez méltóbb! Vagy emberi méltóságunk így engedi. Márpedig a Nagy Örömhöz csak a Szentlelken keresztül és ingyen lehet jutni! Mert már minden ki van fizetve!

Gyökössy Endre nyomán

A Szentlélek szerepe az életünkben.

Szentlélek nélkül: távoli az Isten,
Krisztus a múlté,
az Evangélium holt betű,
az Egyház egyszerű szervezet,
a tekintély uralkodás,
a misszió propaganda,
az istentisztelet emlékek földidézése
és a keresztény cselekvés rabszolgamorál.

A Szentlélek által: a kozmosz fölemelkedik
és nyögve szüli az Országot,
a feltámadott Krisztus itt van,
az Evangélium életerő,
az Egyház szentháromságos közösség,
a tekintély szabadító szolgálat,
a misszió Pünkösöd,
a liturgia emlék és elővételezés,
az emberi cselekvés megistenült.

Athenagorasz pátriárka nyomán

Az Emmauszi tanítványokkal Húsvétől Pünkösdig

Az Emmauszi Tanítványok nem ismerték fel Jézust amikor hozzájuk csatlakozott. Előbb kifejti nekik az írásokat, lánggra lobban a szívük és a kenyértöréskor majd felismerik. Ekkor és ezóta a feltámadt Jézus az Eukarisztiában adja leginkább magát. Végig járja velünk a hétköznapi útját. Krisztus utána megy tanítványinak. Nem áll eléjük fölségének ragyogásával, nem söpri el kételyeiket dicsőségének sugárzával. Nem várja, hogy hozzá menjenek. Utánuk megy és csatlakozik hozzájuk. Megy velük Jeruzsálemből Emmauszba. A titkok városából a kisszerűség otthonába. A Golgota és a feltámadás városából a féltékenység és kiábrándultság rejtekébe. Az Úr elment velük a legvégső határukig. Velünk és értünk is eljön a mi Urunk: Jézus eljön velünk Emmauszunkba, egyéni életünk, vérmérsékletünk, helyzetünk, feladataink, küzdelmeink, problémáink Emmauszába, és ott önmagunk tudatának legmélyéről akar felvezetni titkai megélésére. Amint tiszteletben tartotta az Emmausziak „oktalanságát” és „nehezen hívését” és nem átalott végigbandukolni az egész úton, úgy van türelme a mi oktalanságainkat és nehézsívűségünket is végigkísérni, míg eljutunk az igazság boldog felfedezéséig és látásáig.

Tibor atya

Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság

A feltámadt Jézus, a Lélek révén működik a történelemben, különösen a keresztény közösségben. Nem kívülről ránk erőltetett törvények vezetnek bennünket, nem vagyunk rabszolgák, akiket meggyőződésük ellenére és beleegyezésük nélkül kényszerítenek a parancsok. A keresztényt saját belső életének lényege mozgatja, melyet a Szentlélek ültetett a szívébe a keresztség által. A Lélek hangja vezet. Maga az Úr az, aki Szentlelke által eljön, hogy bennünk éljen és cselekedjen, élő evangéliummá alakítson minket. Ez tehát az igazi szabadság, ha az Úr vezet minket, az Ő Lelke, az Ő igéje! Tudjuk viszont, hogy ahhoz, hogy a Szentlélek működjön, teljes készséggel kell hallgatnunk Őt. Készen arra, hogy – ha szükséges – megváltoztassuk gondolkodásmódunkat, és teljesen azonosuljunk azzal, amit mond.

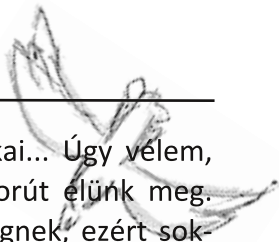
Az ember könnyen enged a nyomásnak, és hagyja, hogy a társadalmi szokások és elvárások rabszolgájává váljon, amiből hibás döntések fakadhatnak. Meg kell tanulnunk határozott nemet mondani a rosszra, ami a szívünkben születik, valahányszor engedünk a kísértésnek, és olyan viselkedést veszünk fel, amely nem az Evangélium szerint való. És meg kell tanulnunk biztos igent mondani Istennek mindig, amikor arra hív bennünket, hogy igazságban és szeretetben éljünk. Így felfedezzük majd a keresztség és a Lélek közötti kapcsolatot, ok-okozati összefüggést.

Minden vágás, minden metszés, minden önzésünkre kimondott nem, új fény, béke, öröm és szeretet forrása lesz, belső szabadság és önmegvalósítás: kitárt kapu a Lélek előtt.

Így Ő ebben a pünkösdi időszakban még bőségesebben el tud árasztani ajándékaival, és vezetni tud bennünket: Isten igaz gyermekei leszünk. Egyre inkább megszabadulunk a rossztól, és egyre szabadabbak leszünk a szeretetre.

Chiara Lubich

Lopakodó háború

Sok arca lehet a háborúnak: hódító, vallási, etnikai... Úgy vélem, napjainkban egy „lopakodó, rejtett fegyveres” háborút élünk meg. Nem ismerjük a hadüzenetet, nincs neve az ellenségnek, ezért sokszor egymással hadakozunk, de hadiállapot van: *(halál)félelem*, szorongás, menekülés, betegség, halál, bizonytalanság, gyanakvás, árulás, búcsúzás nélküli elválás, szétszakadt családok. De bőven van bátorság, hősiesség, kitartás, bajtársiasság és hűség is. Tanár vagyok, neveléskutató, előadó, karnagy, anya és nagymama. Most is. De egyik terepen sem lehet ugyanaz a stratégia, mint korábban. (...)

Közhellyé vált, hogy semmi nem lesz olyan, mint azelőtt, mégis ragaszkodunk mindahhoz, ami azelőtt működött. *„A stratégiák mindig hajlamosak hadseregüket az előző háborúra felkészíteni, kiváltképp, ha abban győztek”* – mondja Jared Diamond. Csakhogy ez annyira veszélyes, mint a sünnnek az ükapjától tanult védekezése az országúton. Lehet, hogy a szúrósra gömbölyödés bevált a róka ellen, de a kamion ettől nem ijed meg. Új haditervre van szükség.

*Újra kell gondolnunk az értékeinket,
rövid és középtávú céljainkat úgy,
hogy nehogy éppen a hosszú távú célok
csússzanak ki a kezünkből.*

Gondolkodjunk! Lehet, hogy csak ez tudott minket megállítani a lejtőn? Mi az értelme ennek? Hol rejti a kutat ez a sivatag? A csatatér üszkös földjében hol van a kincs, amiért „örömmünkben eladhatjuk” eddigi praktikáinkat? Valljuk be; az, ahogyan éltünk, tarthatatlan volt. Keseregtünk az életidegen, lélekölő iskola miatt. Hiányoltuk a valós tapasztalatokat, a természetközelséget, az egyszerű életbátorságot, a praktikus és az érzelmi intelligenciát, a játékot, a mozgást, a meghitt kapcsolatokat. Hajszoltak voltunk mind: a gyerekek, a tanáraik fölösleges megterhelések alatt roskadoztak. A diákok mellől elszívta a pedagógusokat a mérhetetlen mennyiségű adminisztráció, és

a felpörgetett életmód a szülőket, a barátokat is elvonta tőlük. Ezzel szemben megjelent a giga, a wellness a köbön elérhetetlen ideálja. Csak külföldön jó a nyaralás, kád helyett jakuzzi kell, és járástanító applikáció a félévesnek. Mindenható szabadságvágyunkkal pedig megkérdőjeleztünk mindent, mintha a teremtés, az élet a mi kezünkben lenne. Megválaszthatjuk a nemünket, dönthetünk a magzatunk életéről, bármilyen társulást családnak nevezhetünk, és így tovább. És ugyanígy iskolai szinten. A hét minden napján más „hajcsárhoz” jártuk gyermekünket a „mindent eldöntő” felvételik előkészítőire, miközben egy-két tanfolyamot is bepréseltünk a napjaiba. Így persze amortizálódtak a családi kapcsolatok, és sajnos sokuk idegrendszere is. Egyre gyakoribb a szülői panasz: tehetetlenek vagyunk, a gyermekünket „beszippantotta” a gép. Mindezt bizony már hadüzenetnek is tekinthettük volna...

Újratervezés! Hosszú távon is élhető, egymás életét – és nem csupán az egyéni érvényesülést – szolgáló célokra és megoldásokra van szükség. Most másféle készségeket kell előtérbe helyezni, mint eddig. Éppen az eddig mellőzötteket. A nehézkes oktatási rendszer változása is elkerülhetetlen lesz. A család viszont jó hadvezér lehet, mert rugalmasabb, mint az intézmény. A háború a megtisztulás, a felszabadulás ígérését hordozza. Ám aki csatába megy, annak a vesz-

teséggel is számolnia kell. Van, amit el kell most engedni. Például a „mindenáron bejuttatni a gyereket az elitképzésbe” feszültségét. (...)

Az élet és a kutatások bizonyítják: a belénk oltott tehetség (Isten-arc) kibontakozásának feltétele nem ez. Az összevont tanyási iskolában, a bányásztelepi körzetes intézményben és sok „futottak még” helyen is nevelkedtek kiváló tudósok, szakemberek – de legfőképpen Emberek. *„Nagyon buta gyerek lehettem. Az iskolában csak magoltam. A könyveket gyűlöltem. Senki sem tanított arra, hogyan éljek. Senki sem mutatta meg, milyen csodálatos dolog tanulni, megérteni a körülöttünk lévő világot, alkotni valamit... A kudarcok elvették a kedvemet a tanulástól. Kimaradtam az iskolából. Házitanítót fogadtak mellém, hogy legalább legyen valamilyen bizonyítványom”* – írja Szent-Györgyi Albert. Michael Jordant kitették a kosárcsapatból, Edisont képezhetetlennek tartották, Fekete István megbukott természetrajzból, Newton átlagos diák volt, Chaplin utcagyerek, Munkácsy pedig asztalosinas lett, mert „tanulni nemigen szeretett”. A jó szellemiség, a megfelelő légkör és a mesterek sokat tehetnek, a gyerekeknek tanulniuk is kell, de a legfontosabb, hogy mi, szülők tisztazzuk, mi az igazán lényeges. A kutatások szerint a XXI. század vezető készségei: az együttműködés, a kitartás, a fantázia és a rugalmasság. Ezek pedig az érzelmi intelligencia most is fejleszthető területei. De nem magyarázattal, nem online tesztekkel, hanem élmény, tapasztalat és érzelmi azonosulás útján. Mese, beszélgetés, játék, sütés-főzés, hímzés, kerékpározás, kirándulás; a természet titkainak felfedezése, majd az interneten közös kutakodás a bogarokról, fákról, madarokról; festés – a kerítés festése is –, zene, egyszerű tánclépések tanulása, gyurmázás, kertészkedés, favágás, faragás, rendrakás, levél-, napló-, vers-, mese- és receptírás. Felmérhetetlen lehetőség van ezekben az egyszerű tevékenységekben, mert kiválóan fejlesztik a stresszel való megküzdés három alappillérét, melyek a következők: **elköteleződés** (szenvedélyesen művelni valamit); **kontrollézés** (a „meg tudom csinálni” érzése); **szembenézés** (kihívásnak és nem bajnak megélni a helyzetet). (...)

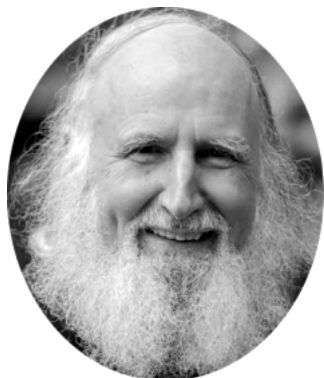
Keressük jobban a csendet, hogy együtt legyünk Istennel. Találjuk

meg – a szabályokat betartva – azokat a barátainkat, akiket semmiképpen nem akarunk elengedni, és bátran engedjük el a szociális média felületes kapcsolatait. Háborús helyzetben biztosan nem a kitűnő bizonyítvány a cél. Az egyszerűbb, de hosszú távon is érvényes célokért érdemes küzdeni. Kevesebbet, jól. Valójában szellemi harcban állunk. *„Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik (...) Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok (...), és mindent leküzdve megállhassatok” (Ef 6,12–13).* Ezt a harcot tehát csak vele együtt lehet megnyerni. Rajta hát! A sír üres, nincs mitől félni! Klaus Hemmerle írja: *„Bárcsak húsvéti szemmel látnánk mindent, hogy képesek legyünk észrevenni a halál mélyén az életet, a megosztottság mélyén az egységet, az emberben az Istent, az Istenben az embert, magamban Téged – és mindenén túl a húsvét teljes erejét.”* Bárcsak így látnánk ebben a háborús helyzetben is!

Uzsalyné Pécsi Rita/Magyar Kurír

Merj újrakezdeni

A Covid járvány mindannyiunkat megpróbált. Túl sok próbát kellett átélni családban, iskolában, egyházban. Újra kell kezdeni. De hogyan. Ott ahol abbahagytuk? Vagy talán vannak más lehetőségeink? Talán az Úr kihív bennünket a régi életünkől, mint annak idején Ábrahámot?

Sokan belefáradnak az állandó újrakezdésbe. Szívesen maradnának a már meglévőnél. Ilyenkor merészség re van szükség. A merészség abban áll, hogy merünk megméretetni anélkül, hogy tudnánk, milyen eredményt mutat majd a mérleg. Minden újrakezdés kockázattal jár. Azt kockáztatjuk, hogy dolgaink nem úgy sikerülnek majd, ahogyan terveztük. Kockázatvállalás nélkül azonban életünk unalmassá, üres rutinná válna. Megeszik az is hogy kudarcot vallunk. Kudarcot vallunk a munkában, egy baráti kapcsolatban, néha a házasságban is. Ilyenkor szintén merészség kell az újrakezdéshez. A kudarc összetöri addigi élet-tervet. Ha elüldögélnék az így keletkezett romhalmaz tetején, elveszíteném a kiteljesedett élet perspektíváját. Csak panaszkodnék elmerülve a bánatban és az önsajnálatban, hogy odaveszett minden, ami számomra szent volt. Éppen efféle kudarchelyzetekben van szükség újrakezdésre... Mindig belső motivációra van szükségem, hogy újra kezdhessek. Ezt a motivációt csak akkor fedezhetem fel magamban, ha a múltat szemügyre vettem és megbékéltem vele. Az újrakezdés nem sikerülhet, ha a múlt feldolgozatlan konfliktusainak terhét magammal cipelem.

Anselm Grün nyomán

Eukarisztikus kongresszusra készülünk

A Settimana News olasz portálon, interjú jelent meg Erdő Péter bíboros-prímással. Francesco Strazzari arról kérdezte a főpásztort, hogyan készül hazánk és a Magyar Katolikus Egyház a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra.

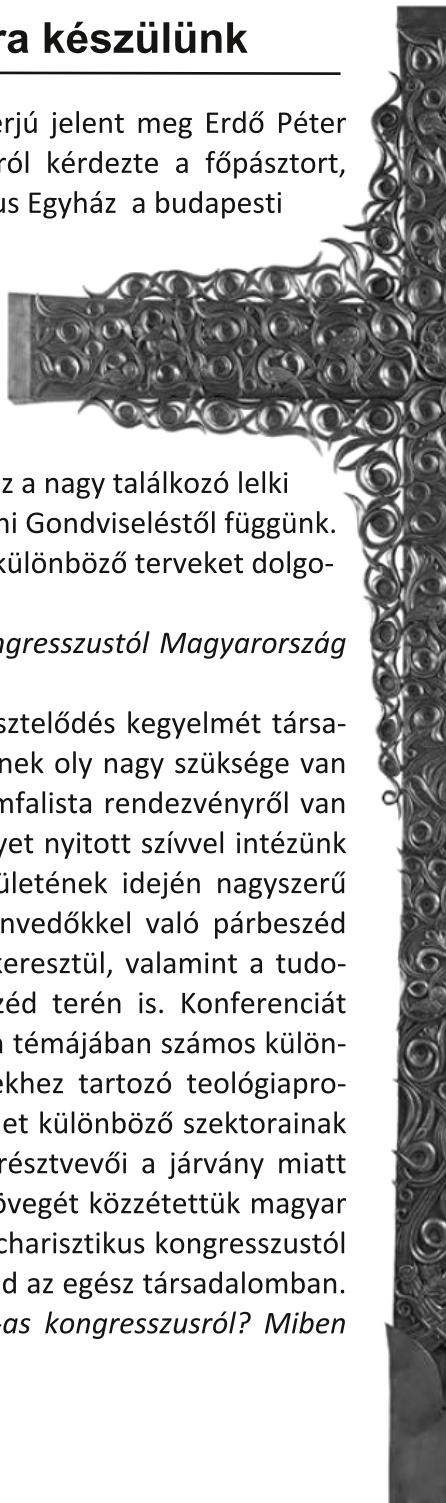
– A Szentatya személyes jelenléte a remény nagy jele lehet a járvány miatti bezártság, félelem és elszigetelődés után. A kongresszusra való készüllet során imádkoztunk és most is imádkozunk

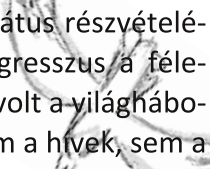
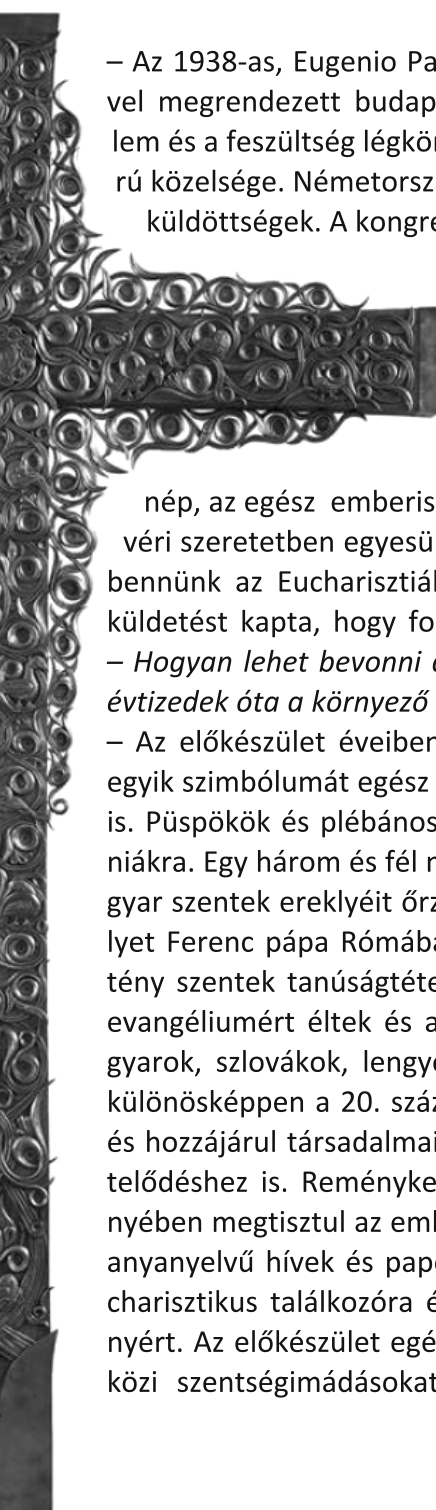
a vasárnapi szentmisék végén azért, hogy ez a nagy találkozó lelki megújulást hozzon. Jól tudjuk, hogy az Isteni Gondviseléstől függünk. A NEK Titkársága a különböző helyzetekre különböző terveket dolgozott ki.

– *Mit vár a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszustól Magyarország és Európa számára?*

– A találkozást Jézus Krisztussal! A kiengesztelődés kegyelmét társadalmunk számára, és Európában is, amelynek oly nagy szüksége van a reményre. Természetesen nem egy triumfalista rendezvényről van szó, hanem inkább egy meghívásról, amelyet nyitott szívvel intézünk mindenkihez. Már a kongresszus előkészületének idején nagyszerű tapasztalatokat éltünk át a szükséglet szenvedőkkel való párbeszéd terén, a karitás különböző szervezetein keresztül, valamint a tudomány és a kultúra világával való párbeszéd terén is. Konferenciát szerveztünk a hit, tudomány és társadalom témájában számos különböző felekezetű és más vallási közösségekhez tartozó teológiai professzor, valamint a „laikus” tudományos élet különböző szektorainak közreműködésével. Tavaly a konferencia résztvevői a járvány miatt nem tudtak egybegyűlni, de előadásaik szövegét közzétettük magyar és angol nyelven, részben olaszul is. Az eucharisztikus kongresszustól azt is várjuk, hogy felélénküljön a párbeszéd az egész társadalomban.

– *Milyen emléket őriznek az előző, 1938-as kongresszusról? Miben különbözik a maitól?*

– Az 1938-as, Eugenio Pacelli bíboros, mint pápai legátus részvételével megrendezett budapesti eucharisztikus világkongresszus a félelem és a feszültség légkörében zajlott. Már érezhető volt a világháború közelsége. Németországból nem tudtak eljönni sem a hívek, sem a küldöttségek. A kongresszus himnusza egy szép ének volt, imádság a békéért és a népek, nemzetek egységéért.

Ez az ének olyan népszerűvé vált az Egyházban, hogy Ferenc pápa csíksomlyói szentmiséje alatt az egész tömeg ezt énekelte. Ha ma kicsit mások is a félelmeink, mindig aktuális, hogy minden

nép, az egész emberiség arra kapott meghívást Istentől, hogy testvéri szeretetben egyesüljön. Jézus Krisztus, aki jelen van köztünk és bennünk az Eucharishtiában, a népek világossága. Az Egyház azt a küldetést kapta, hogy folytassa művét a történelemben.

– *Hogyan lehet bevonni a kongresszusba azokat a magyarokat, akik évtizedek óta a környező államokban, például Romániában élnek?*

– Az előkészület éveiben körbevittük az eucharisztikus kongresszus egyik szimbólumát egész Magyarországon és a környező országokban is. Püspökök és plébánosok meghívására ellátogattunk vele a plébániákra. Egy három és fél méter magas keresztről van szó, amely a magyar szentek ereklyéit őrzi. Amikor ezt a keresztet készítettük – amelyet Ferenc pápa Rómában megáldott –, világos lett, hogy a keresztény szentek tanúságtétele közös tanúságtétel. Akik a földünkön az evangéliumért éltek és adták életüket, azok olaszok, németek, magyarok, szlovákok, lengyelek, románok, horvátok voltak, és mások, különösképpen a 20. század sok vértanúja! Vérük egyesíti a népeket és hozzájárul társadalmainkban a hívők és nem hívők közti kiengesztelődéshez is. Reménykedünk ezért abban, hogy az irgalmasság fényében megtisztul az emlékezetünk. A környező országokban magyar anyanyelvű hívek és papok, de mások is, örömmel készülnek az eucharisztikus találkozóra és imádkoznak ezért a nagyszabású eseményért. Az előkészület egész idején, meghatározott napokon, nemzetközi szentségimádásokat szerveztünk az interneten. A következő

globális szentségimádási alkalomra 2021. június 5-én kerül majd sor.

– *Hogyan tekint a kongresszusra a többi felekezet?*

– A kongresszust előkészítő konferenciákon az elmúlt években értékes előadásokat tartottak rabbik, protestáns püspökök, a különböző ortodox egyházak szakértői, vagyis már az előkészület során érezhető volt a nyitott és baráti légkör. A kongresszus megnyitását megelőző napokban tudományos konferenciát szervezünk, amelyen szintén részt vesznek majd „ökumenikus” előadók. Az eucharisztikus kongresszus hetének programjaira is szívélyesen meghívtunk „ökumenikus” vendégeket. Biztos vagyok benne, hogy a többi keresztény felekezet és a zsidó közösség is – amely Európa egyik jelentősebb zsidó közössége – lelke-sen várja a találkozást a Szentatyával.

– *Milyen kapcsolatuk van az államigazgatással, és hogyan értékeli a jelenlegi kormányt érő kritikákat a populizmusra vonatkozóan?*

– 1938-ban Magyarország már szervezett eucharisztikus világkongresszust. Abban az időben országunk a Vatikán és a katolikus világ részéről is különösen nagy elismerést kapott azért, ahogyan lezajlott az esemény. Most is valami hasonlót készítünk elő. Az akkori feszült légkörben a szervezők különösen nagy figyelmet szenteltek arra, hogy a kongresszus körül ne merüljenek fel politikai kérdések, és ezt a célt sikerrel meg is valósították. A kormánnyal és a főváros vezetésével való kapcsolat, akkor is és most is, alapvető fontosságú a világ-esemény megvalósításához. A kongresszus – ahogyan 1938-ban, úgy 2021-ben – nem politikai, hanem vallási esemény. A Magyar Katolikus Egyház kérte a Szentszéktől az esemény megrendezését. Miután a pápa elfogadta a kérésünket, kapcsolatba léptünk a kormánnyal, hiszen egy ilyen nagyszabású program megvalósításának sok olyan része van, amelynek koordinálásához elengedhetetlen szükség van a közös munkára. Arra készülünk szeptemberben, hogy megvalljuk a hitünket. A kongresszus során az események, programok alatt természetesen igyekszünk bemutatni kultúránkat, szellemi örökségünket, csodálatos országunkat és fővárosunkat, de a hét középpontjában az Eucharisztia, az élő Krisztus áll.

Magyar Kurír

Reményik Sándor: Akarom

Akarom: fontos ne legyek magamnak.

A végtelen falban legyek egy téglá,

Lépcső, min felhalad valaki más,

Ekevas, mely mélyen a földbe ás,

Ám a kalász nem az ő érdeme.

Legyek a szél, mely hordja a magot,

De szirmát ki nem bontja a virágnak,

S az emberek, mikor a mezőn járnak,

A virágban hadd gyönyörködjenek.

Legyek a kendő, mely könnyet töröl.

Legyek a csend, mely mindig enyhét ad.

A kéz legyek, mely váltig simogat,

Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.

Legyek a fáradt pillákon az álom.

Legyek a délibáb, mely megjelen

És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,

Legyek a délibáb a rónaságon.

Legyek a vén föld fekete szívéből

Egy mély sóhajtás fel a magas édig,

Legyek a drót, min üzenet megy végig

És cseréljenek ki, ha elszakadtam.

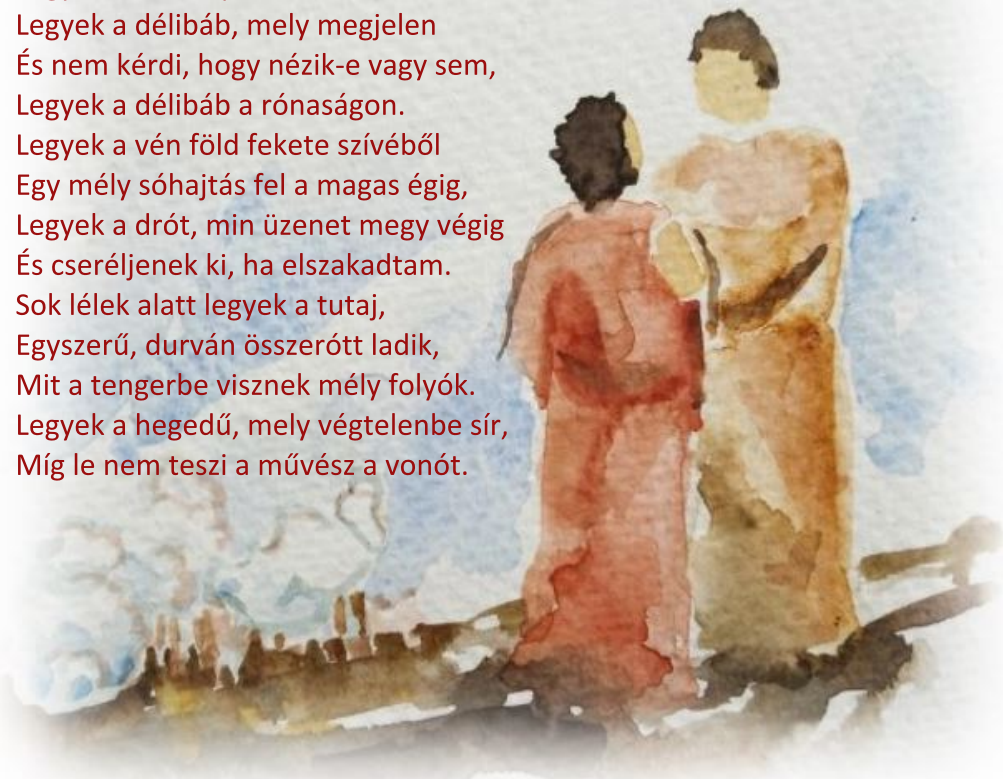
Sok lélek alatt legyek a tutaj,

Egyszerű, durván összerótt ladik,

Mit a tengerbe visznek mély folyók.

Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,

Míg le nem teszi a művész a vonót.

Túrmezei Erzsébet: Isten utolsó levele

Krisztusnak nincs keze, csak a mi kezünk,
Munkáját mi végezzük el.
Krisztusnak nincs lába, csak a mi lábunk,
Embereket az Ő utcájára mi vezetjük el!
Krisztusnak nincs ajka, csak a mi ajkunk,
Váltságahalálát mi beszélhetjük el.
Krisztusnak nincs segítsége, csak ha mi
Segítünk embereken, hogy Krisztushoz jussanak.

Életünk egyetlen nyitva maradt Biblia,
Életünk – evangélium a bűnösöknek,
Hitvallás a kétkedőknek,
Életünk – Isten utolsó levele:
Cselekedeteinkkel, szavainkkal üzen.
És ha téves, a levél?
Vagy nem olvasható?
Ha kezünk nem az Ő parancsa szerint dolgozik?
Ha lábunk bűnösök útjára visz?
Ha ajkunk káromlásra nyílik?
Akkor hiába gondoljuk, hogy Őt szolgáljuk:
Mesterünket mindenben követni kell!

